

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι 'εικοσόν μετρούντες χρόνον
εδρευόμεν'στην, γήν των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα και χίλια κι'εκατόσα,
όλο για την'Ανόρθωσι θα περνοδίν'η γλώσσα.

Τετάρτη Δεκεμβρίου κι'εικοστή
και Σχόλη Χριστουγέννων άγαστή.

Χίλια κι'ένενητα δύο κι'εκατό,
της Διπλής την λήξιν ένθους χαριετώ.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εϋθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α 'είναι μ ό νο.
Για τά ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πολυόμιεν σώματα αρωμοῦσ άνελλιπη
μέ την άνάλογον τιμήν, κι'όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θα πληρώση δι'αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Του Μεσσία γεννητούργα και καλά μας ξυπνητούργα.

Φ.—'Εκ της Έπαναστάσεως, που τόσοσ εξμνήθη,
εϊξέυεις πῶς Συνέλευσις φωστήρων έγεννήθη,
Συνέλευσις δ'έγέννησε Μεσσίαν με γαλιλά,
που χειραφίαις έκανε και με τόν Βασιληά,
τουπίκην'Ελευθέριον, ό δε Μεσσίας πάλιν
'Ανόρθωσιν έγέννησε καταφανός μεγάλην.

'Ανόρθωσις δ'έγέννησε πληθόν φιλελευθέρων
σωτήρων και πατέρων,
έκ τούτων δ'έγεννήθησαν, όρ'ε Περικλή, κι'έκεινα
τά λίαν φιλελεύθερα και σωστικά Καζίνα.

'Εκ τούτων δ'έγεννήθησαν πτηνά παντοειδή,
όπου με στόμα λιγερόν
μας κελαιδόν νυχθημερόν
τήν θείαν Έπαναστάσιν εκίνηη του Γ'ουδθ,
που τούς ήξίωσε κι'αυτούς τιμών άπροσδοκήτων
κι'έδρων μεγάλων'στην Διπλήν πατριωτών έγκρίτων.

'Ανόρθωσις έγέννησε πληθος πτηνών κι'έντόμων
και σωτηρίων νόμων,
μά και πληθόν παντοειδών
Πουλήδων και Χηναδών.

Και'στών πρώτων της Βουλής
λέγει κόσμος κεχηνός:
εί δ'όκ νησών φιλεϊς,
πόσον μάλλον τά χηνός.

'Από της Διπλής δε ταύτης
έγεννήθη, Περικλή,

ένας κι'άλλος μινηγογράφης,
που τό στόμ'άνοιγοκλει.

Κι'ό της Κρήτης Πυγμαλίον
τήν πυγμήν άνοιγοκλείων
και τόν κόσμον έλευδών,
Είλωτας έλευθερόνει
κι'ένά Σύνταγμα σακρόνει,
καταρτήδον τό παλαιόν.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, του χρόνου πρώτ'ήμερα,
χριστόφωμα, χαράς, χοροί,
κι'άπο Μεσσίας πλημμυρεϊ
των φωτών ή μητέρη.

Και μένον πλάσεις έναι
και παραχάσκουν Καίσαρες,
κι'ήσαν έν βίω γενεαί
σωτήρων δεκατέσσαρες.

Τι χαριτωμέναις όραει,
και διαρύν ή κλαπαδύρακι,
και βαρύντε τά σκηντορια.

Κι'όλ'η πλάσις εκκισία
φέλλει Κρητικῶ Μεσσία
τά μεγάλα γεννητούργα.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, του χρόνου πρώτ'ήμερα,
νέον οι μάγοι βλέπουνε περίφωτον άστέρη.

κι' αὐτὸς λαμπρὸς τοὺς ὀδηγεῖ στήν φάτιν τῶν πατέρων
κι' ἀκούει κρότους συνεχεῖ χειρῶν φιλελευθέρων.

Καταθαμβῶν ἐκθαμβοὺς τοὺς προύχοντας τῆς σάλας τῆς,
βλέπουν τὸν Τσιρικῶνον,
βλέπουν τὴν ἐπαναστασιν κρατῶσαν στὰς ἀγκάλας τῆς
τὸν φιλογερὸν τῆς τέκνου.

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνῶν,
ὁμόφρονι τὸν ἐπαινοῦν,
καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουν.

Πολλὰ τοῦ λέν εὐοίωνα,
κι' αὐτοὶ τὸν Πυγμαλιόνα
σωτῆρ' ἀναγνωρίζουν.

Ἄρου τὸν ἐπροσκύνησαν
ἀμέσως ἐξεκίνησαν
γὰρ τὸν Μαρκαντανάκη.

Πᾶνε καὶ σ' ἄλλους μὲ μαλαῶ,
καὶ τὸ γαϊδοῦρι τὸ χαλῶ
γεράριον τοῦ Μπενάκη.

Μάγοι τῆς γῆς μας ταυτίζεσθε καὶ τῆς γῆς τῆς δούλης,
ὕμνον τὸν λευκοπέριγα τῆς Σωτηρίας κύκνον,
ὅμως ὕμνευται μετ' αὐτοῦ κι' ὁ κύριος Στρατούλης,
ὁ δῶσας ὀρεγᾶλκινον εἰς τὸν Μεσσιῶν λίκνον.

Πληθὺς ποιμένων καὶ βοσκῶν
ὕμνευ μετ' ἄλλων φωνασκῶν
Μεσσιῶν ἐποχοῦμενον
ἐπὶ χρυσῶν ἀρμάτων,
καὶ νῦν λαμπασχοῦμενον
μετὰ θυμιμάτων.

Ψάλλουσι ποιμένες κι' ἀγραυλοὶ,
συμφάλλει μετ' αὐτῶν κι' Ἀὐλὴ
καὶ λάμπουσα Κορώνη
καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Τὸν ψάλλουν καὶ νηστεύοντες, τὸν ψάλλουν καὶ φαγάδες,
εὐὰν τοῦ λέν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τὸν εὐφημοῦν καὶ Κρητικὸ
κλεισμένοι μέσα σ' Ἀγγλικαῖς καὶ Γαλλικαῖς φεργάδες.

Ρωμηοσύνη μεθυμένη
τὴν Ἀνόρθωσιν ὕμνευ
πειναλέα καὶ γιμνὴ
κι' ἀπὸ φόρου φορτωμένη.

Τὴν ὕμνου κι' ὄργανωταί,
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι:
χαῖρε, Στόλε καὶ Στρατέ,
οἱ παράδες σας χαλάλι.

Καὶ τὸ κράτος εὐπραγεῖ,
καὶ πλουτίζει κατὰ κόρον
μία πλάσι ἀρουραία.

Κι' ὅπου σπειρομένη γῆ
ψάλλει σωτηρίων φόρων
λαοπρόβλητον σπορέα.

Ὅπου τώρα προχωρεῖ
Ἄνορθώσεως σπορεῖς
ἐμπροσθὰ σου συναγεῖς.

Καὶ σὺ θέλων καὶ μὴ θέλων
πρὸς σπορῶν τοιούτων μέλλον
κάθε ζῆλον σου κεντᾶ.

Ψάλλει κι' ὁ Περικλέτος περιχαρῆς ἐφέτος.

Π.— ὦ γεννήσεως αὐγῆ!
ὦ καινούρια πράγματα,
ποῦ τὸ κράτος διαυγῆ
διαρρέουν νάματα.

Πανηγύρεως ἡμέρα,
πανηγύρεως χαρὰ,
κι' ἔλη τῶν Ρωμηῶν ἡ σάτρα
πνίγεται μὲς στὸν παρᾶ.

Τὴν σωτηρίαν γέννησιν δοῦν Ροῦμ τὸ γένος,
κι' ὁ Λάμπρος ὁ Κορομηλάς, ποῦ θέλει νὰ τὸ σώσῃ,
βουρξὲ λαμπρὸς σὲ πακτωλοὺς καὶ βγαίνει χρυσομένος,
ὡσὰν εἰκόνα, ποῦταζε κάποιος νὰ τὴν χρυσοῦρ.

Τῆς πρῆν καχεξίας μας δὲν ἔμειναν ἐνθῆμα,
τὰ παρασύρει πακτωλὸς,
κι' ὁ τῆς Παιδείας Θεσσαλὸς
ψάλλει τὴν εὐφορίαν μας μὲ θεῶ Πανεπιστήμια.

Κυτᾶτε... καὶ στὰ θεῶ τρυφῆ
ἢ τοῦ Διὸς γλαυκῶπις,
καὶ προσκαλεῖσθὰ θεῶ σοφᾶ
τὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης.

Τῶνα τὸ λέγουσιν ἐθνικόν,
τάλλο τοῦ Καποδίστρια,
κι' ὕμνον τονίζουσι Ὀρφικὸν
τὰ κράτη τὰ παριστρία.

Κόσμος γεμάτος τάλαντα
καλαναργεῖ τὰ Κάλαντα.
Κόσμος μὲ τὰ λαγοῦτα
φωναίει: τεινὰ τοῦτα;

Μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀνόρθωσιν προβάλλει κράτος πλούσιον,
πλοῦτος ὄργῃ παντοειδῆς,
κι' ἐν τούτοις κόσμος ἀνακτῆς
σκοῦζει πῶς ἀγωνίζεται νὰ βρῇ τὸν ἐπίουσιον.

Λέγει τὸ κράτος: εὐτυχῶ,
κι' ὄλο καὶ θησαυρίζει,
κι' ὁ κόσμος μουμουρίζει
καὶ κάνει πάντα τὸν φτωχῶ.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
ψάλλουν τὴν γέννησιν ἐδῶ, τὴν ψάλλουν κι' ἀπὸ πέρα.
Ἡ γέννησίς σου, Κρητικὴ, στυλε τῆς Ἀνορθώσεως,
ἀνέτειλεν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς τὸ πῶς τῆς ἐπιγνώσεως.
Ἐν ταύτῃ γὰρ ἀνορθωταὶ μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
ἐσθίωσαν κεφάλι.

Καὶ τώρα τὸ Βασιλεῖον
τῆς νέας Ρωμηοσύνης
σὲ προσκυνεῖ τὸν ἦλιον
χρυσῆς δικαιοσύνης.

Κόσμος ξένοικτος κοιμάται,
κόσμος τὰ παλῆρᾶ θυμᾶται,